



Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice, Danijele Klasiček iz Josipovca, Osječka 141, OIB: 02535697732, zastupana po punomoćniku Sanju Hajnal, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Privredna banka Zagreb, Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupana po punomoćniku Anamariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate isplate, nakon rasprave zaključene 22. rujna 2026, u nazočnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužiteljice Magdalene Kraljević, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Rešetar & Partneri u Osijeku, 9. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 13.2. Ugovora o kreditu, broj 9019309070, od dana 23. travnja 2015. godine, potvrđen kod javnog bilježnika Mirjane Borić iz Osijeka, pod brojem: OV-5164/15, dana 24. travnja 2015. godine, koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % (slovima: jedancijelihtridesetposto) od iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, tužiteljici Danijeli Klasiček, iz Josipovca, Osječka 141, OIB 68039587416, zbog ništetne odredbe ugovora o naknadi ugovorenoj za obradu kreditnog zahtjeva, isplatiti iznos od 73,32 EUR (sedamdesettirauratridesetdvacenta) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja teče od dana 28. travnja 2015. godine, pa sve do isplate, i to od dana dospijeca do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne kamatne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po

stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 (tri) postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, tužiteljici Danijeli Klasiček, iz Josipovca, Osječka 141, OIB 68039587416, naknaditi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 155,00 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 9. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 (tri) postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 10. srpnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da je sa Privrednom bankom Zagreb d.d., Zagreb, dana 23. travnja 2015. godine, sklopio Ugovor o kreditu, broj 9019309070, kojim se Ugovorom ista, kao kreditor obvezala staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 5.640,00 EUR, po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, dok se tužitelj navedeni iznos obvezao vratiti, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Navodi da se sukladno članku 7.2. predmetnog ugovora, obvezao tuženiku iznos kredita platiti u mjesečnim anuitetima, uz redovnu kamatnu stopu koja je člankom 4.1. predmetnog Ugovora, određena kao promjenjiva, a koja je u trenutku ugovaranja iznosila 8,78 % godišnje. Nadalje, tužitelj se odredbom čl. 13.2. Ugovora o kreditu, temeljem Tarife banke obvezao tuženiku platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % od iznosa kredita. Tužitelj je prilikom sklapanja ugovora o kreditu na ime troškova naknade za obradu kreditnog zahtjeva, platio tuženiku iznos od 73,32 € (ranije: 556,32 kn). Međutim, ugovorne strane tijekom sklapanja ugovora o predmetnoj odredbi nisu pregovarale, nego je ista bila dio standardnog ugovora o kreditu, na čiji sadržaj prilikom sklapanja ugovora tužitelj nije mogao utjecati. U konkretnom slučaju tuženik ugovaranjem predmetne odredbe, tužitelju nije objasnio što konkretno čine troškovi vezani za obavljanje bankarskih usluga, i zašto je iznos tih troškova, tj. naknade za obradu kredita u izravnoj korelaciji

sa iznosom kredita koji se traži, dok Tarifa banke, tužitelju prilikom sklapanja ugovora nije niti bila predložena. Troškovi koji čine stvarnu uslugu trebaju biti transparentno ugovoreni, na način da moraju sadržavati i jasne ekonomske kriterije zbog kojih se takvi ugovaraju, dok tuženik nije iskazao po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, niti je precizirano na koji će se dan tečaj obračunavati. Člankom 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Osim toga, tuženik se, kao financijska institucija, koja bi trebala uvažavati interese potrošača, nije ponijela kao savjesni gospodarstvenik, nego je ugovaranjem predmetne odredbe stavila tužitelja u neravnopravan položaj, iz čega se da zaključiti kako je ugovorena odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a koje je jedno od temeljnih načela obveznog prava, sadržano u odredbi članka 4. Zakona o obveznim odnosima. Iz svega prethodnog proizlazi, kako je predmetna ugovorna odredba, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita kao potrošača s jedne ugovorne strane, i banke kao trgovca s druge ugovorne strane, te se kao takva ima smatrati nepoštenom i ništetnom. . Slijedom navedenog tužitelj predlaže naslovnom sudu donijeti sljedeću presudu:

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 13.2. Ugovora o kreditu, broj 9019309070, od dana 23. travnja 2015. godine, potvrđen kod javnog bilježnika Mirjana Borić iz Osijeka, pod brojem: OV-5164/15, dana 24. travnja 2015. godine, koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % (slovima: jedancijelihtridesetposto) od iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, tužiteljici DANIJELA KLASIČEK, iz Josipovca, Osječka 141, OIB 68039587416, zbog ništetne odredbe ugovora o naknadi ugovorenoj za obradu kreditnog zahtjeva, isplatiti iznos od 73,32 €, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja teče od dana 28. travnja 2015. godine, pa sve do isplate, i to od dana dospijeca do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne kamatne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja

banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 (tri) postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, tužiteljici DANIJELA KLASIČEK, iz Josipovca, Osječka 141, OIB 68039587416, naknaditi parnične troškove zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dana presuđenja pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti budući da su isti neosnovani. Tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Tuženik ukazuje na presudu Suda EU u predmetu C/2024/3564 od 25.04.2024. (GP i BG protiv Santander SA). Predmetna odluka Suda EU, čije tumačenje obvezuje i nacionalne sudove nije proturječna tumačenjima Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Sud EU u predmetnoj presudi pojašnjava da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudsom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, međutim Sud EU daje ovlast prodavatelju da smije dokazivati da je navedeni potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja presude kojom se utvrđuje njezina ništavost, uslijed čega se smatra da je zastara počela teći od toga dana. Dakle, sukladno predmetnoj odluci nema osnove za fiksiranje dospeljeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe. Tuženik prigovara statusu tužitelja kao potrošača.

Tuženik predlaže spojiti ovaj postupak s postupkom koji se pred Naslovljenim sudom vodi pod posl.br. P-1102/2026, sve zbog razloga kako je niže pojašnjeno. Tuženik ukazuje da je tužitelj dana 04.09.2008. sklopio Ugovor o kreditu upravo s ovdje tuženikom, a u kojem ugovoru je također ugovorio obvezu plaćanja naknade za obradu kredita. Tužitelj je pokrenuo postupak kojim traži utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe i isplatu, a koji postupak se pred Naslovljenim sudom vodi pod posl.br. P-1102/2026. Budući da je riječ o istim strankama u postupku te u naravi o istom pravnom pitanju, tuženik predlaže spojiti ovaj postupak s postupkom koji se pred Naslovljenim sudom vodi pod posl.br. P-1102/2026. Tuženik ističe kako je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9019309070 bilo izriekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Zakon o zaštiti potrošača (nadalje u tekstu: „ZZP“) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa je tako odredbama članaka 56., 59. i 61. ZZP izriekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Nadalje, i propisi koji su na snazi u trenutku sastava ovog podneska također izriekom dopuštaju ugovaranje naknada u poslovima kreditiranja potrošača. Tako Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (nadalje u tekstu: „Pravilnik“) propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima

kreditiranja potrošača. Odredbama članka 3. Pravilnika propisano je cit.: „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Nadalje, Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju (nadalje u tekstu: „ZPK“) uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje - stupio na snagu nakon sklapanja ugovora o kreditu) uz uvjet da naknade ne smiju biti veće od stvarnog troška koji je nastao kreditnoj instituciji. Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku. Dakle, ugovaranje naknade za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti). Dodatno se ističe da Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju kao posljedicu kršenja odredbi o naplati predmetnih naknada odredbama članka 41. propisuje prekršajnu odgovornost vjerovnika, a ne ništetnost odredbi. Iz svega navedenog razvidno je da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, gore citiranim odredbama bilo izrijekom dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi (do čega u ovom slučaju nije niti došlo) nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika. VI Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 13.2 predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju je jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Nadalje, i jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može se shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov ekonomski doseg (svaki prosječan potrošač sposoban je izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita). Uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, iako je isto razvidno već i iz samog naziva naknade, nejasno je kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju. Iz svega navedenog proizlazi da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Također i brojne pravomoćne presude sudova u Republici Hrvatskoj u pravno i činjenično istovjetnim postupcima utvrđuju da su „odredbe Ugovora kojima je tužiteljica tuženici dužna platiti naknadu u određenom postotku od iznosa kredita su vrlo razumljive i

jasne, te ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti, jer je bilo jasno i precizno navedeno, to nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu Direktive i ZZP-a.“.Pored navedenog, tuženik ističe da je razvidno da je tužitelj s tuženikom sklopio više ugovora o kreditu, pa je nejasno kako su mu prilikom sklapanja svakog od gore navedenih ugovora o kreditu odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva mogle ostati nejasne, nerazumljive i neuočljive. Navedeno stajalište i u pravomoćnim presudama: Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 35 GŽ-633/19-2 od 14. siječnja 2020. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl.br. P-3325/17 od 9. studenog 2018. godine, Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 3GŽ-4583/2018-2 od 3. rujna 2019. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3326/2017-8 od 17. svibnja 2018. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3322/17 od 26. ožujka 2021. godine.

Iz Presude Suda EU C-621/17 proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Dakle, sukladno citiranoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

VII Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 13.2 predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Sukladno odredbama mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača: „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.“.VIIa) Nejasno je u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izriekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. VIIb) Predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). Navedeno potvrđuje i Sud EU u Presudi od 14.03.2013., Aziz, C-415/11 kojom je pojašnjeno da pojam „znatnija neravnoteža“ na štetu potrošača, u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13, treba ocijeniti na temelju analize nacionalnih pravila primjenjivih u slučaju nepostojanja sporazuma između stranaka kako bi se moglo ocijeniti stavlja li ugovor, i ako je tako, u kojoj mjeri, potrošača u nepovoljniji pravni položaj u odnosu na onaj predviđen nacionalnim pravom koje je na snazi. Također, Sud EU i u Presudi od 16.01.2014., Constructora Principado, C-226/12 pojašnjava da da je na sudu koji je uputio zahtjev da, kako bi ocijenio postoji li eventualna znatnija neravnoteža, vodi računa o prirodi robe ili usluge na koju se dotični ugovor odnosi, oslanjajući se na sve popratne okolnosti vezane za njegovo sklapanje kao i na sve druge odredbe tog ugovora (izreka). U ovom konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izriekom je bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, tužitelj je znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno mu je od strane službenika tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim

uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio), naknada je ugovorena fiksno i nepromjenjivo. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina. Tužitelj je zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrio i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučio sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba Ugovora o kreditu zasigurno ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 1,30 % od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora. VIII Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da Sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

3.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u dopis tuženika od 24.06. 2025., Ugovor o kreditu, Otplatnu tablicu, najavu korištenja kredita,nalog za plaćanje kredita,te saslušao tužiteljicu u svojstvu stranke.

4.Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnom odredbe predmetnog ugovora o kreditu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, te zahtjev za isplatu po navedenoj osnovi.

5.Nije sporno među parničnim strankama da su 23.travnja 2015. tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu, broj 9019309070, kojim se Ugovorom tužena kao kreditor obvezala staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 5.640,00 EUR, po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, a tužiteljica se navedeni iznos obvezala vratiti, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Člankom 13.2. Ugovora o kreditu, korisnik kredita obvezala se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % (slovima: jedancijelihtridesetposto) od iznosa kredita.“

6.Nije sporno da je tužiteljici na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva naplaćen 27.travnja 2015. iznos od 556,32 HRK, što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 73,32 (dopis tuženika od 24.lipnja 2026 (stranica 7 spisa).

7.Tužiteljica Danijela Klasiček, izjavila je saslušana u svojstvu stranke da je 2015. godine odlučila se na podizanje kredita s obzirom da su joj trebala sredstva za dovršenje obiteljske kuće. Bila je klijent Privredne banke Zagreb d.d. 9 godina, te je u toj banci zatražila kredit, ali joj je odobren nenamjenski kredit u iznosu od 5.640,00 eura. U banci je dobila unaprijed pripremljen tekst ugovora da pročita. Ugovor je pročitala. Nije baš razumjela stručne nazive u ugovoru. U ugovoru je pisalo da se naplaćuje naknada za obradu kredita, ali joj nije nitko pojasnio kako se ta naknada izračunava i po kojim parametrima. Prilikom isplate kredita kredit je umanjen za iznos naknade. Glede navedenog ugovora o kreditu bilo je rečeno uzmi ili ostavi te nije ništa mogla mijenjati u tom ugovoru, te joj vjerojatno kredit ne bi bio isplaćen da joj nije ustegnuta ta naknada. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je zaposlena u Vodovodu Osijek, na radnom mjestu tajnice. Nije imala privatnu firmu niti obrt. Kredit je sama otplatila i kredit je otplaćen. Sjeća se da je išla ugovor ovjeriti kod javnog

bilježnika, te joj ni tamo nije ništa pojašnjavano vezano za odredbu ugovora. Sva sredstva iz kredita je utrošila za dovršenje kuće. Kuću nije iznajmljivala, niti obavljala djelatnost, već je koristi isključivo za stanovanje sebe i svoje obitelji. Na pitanje zamjenika punomoćnika tužitelja da li joj je dana u banci prilikom sklapanja ugovora o kreditu mogućnost pojedinačnog pregovaranja o kreditnoj obradi, tužiteljica je izjavila da joj je u startu bilo rečeno da su to odredbe ugovora koje se ne mogu mijenjati, te ako joj to ne odgovara ne može dobiti kredit. Na pitanje zamjenika punomoćnika tužitelja da li joj je prilikom sklapanja ugovora razjašnjenja relacija između iznosa naknade i zauzvrat pruženih usluga, tj. koji su konkretno nastali troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade, tužiteljica je izjavila da joj nije ništa razjašnjeno, te joj je samo dan ugovor na potpis. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika koliko je puta išla u banku radi pregovora oko sklapanja ugovora, tužiteljica izjavljuje da je u banku išla jedanput. Bila je klijent te banke, te je vjerovala banci. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika kada je došla u banku o čemu je pregovarala sa djelatnikom banke, tužiteljica je izjavila da je pitala da li može dobiti kredit, te je rekla da joj treba kredit za dovršetak kuće, a imala je već ranije podignut stambeni kredit za izgradnju kuće u istoj banci. Bankar je pogledao njezine uplate, te je rekao da maksimalno može dobiti tu ponuđenu svotu od 5.640,00 eura. Bankar joj nije pojašnjavao odredbe ugovora. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika da li je pitala zaposlenika banke ili javnog bilježnika da joj pojasni odredbu koja se odnosi na namjenu kredita, tužiteljica je izjavila da je podigla nenamjenski kredit. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika ako tvrdi da je predmetna odredba ništetna i da ne treba platiti naknadu, je li tražila od banke da joj vrati novac ustegnut na ime naknade, tužiteljica je izjavila da nije jer je bankar koji je radio kredit, je rekao da je to uvjet za podizanje kredita. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika je li im se tada obratila vezano za ništetnost odredbe i zašto nije, tužiteljica je izjavila da se obratila svom odvjetniku. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika da li je putem medija ili drugi način saznala za presude protiv banaka koje su postale pravomoćne 2018. tužiteljica je izjavila da jest (stranica 43 spisa).

8.Odredbom čl.322 ZOO propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

9.Odredbom čl. 324. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.), ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

10.Temeljem odredbe čl.327. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

11.Odredbom članka 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014, 110/2015, 14/2019, 19/2022) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno

pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (st.2.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Člankom 55. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12.Dakle,u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 13.2. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova naknade koja se naplaćuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita za obradu kreditnog zahtjeva, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kreditnog zahtjeva, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade prilikom prvog korištenja kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta.

13.S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove za obradu kreditnog zahtjeva u konkretnom slučaju. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 73,32 EUR koji je tužiteljica platila na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja tj. 28.rujna 2007. do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

14.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

14.1.Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio je Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora."

14.2.Stoga prigovor zastare u konkretnom slučaju nije osnovan.

15.U odnosu na navode tuženika kojima osporava tužiteljici status potrošača za navesti je da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da se radi o nenamjenskom kreditu, te da je korisnik kredita (tužiteljica) naznačena kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora, te je tužiteljica saslušana u svojstvu stranke izjavila da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila zaposlena u Vodovodu Osijek, na radnom mjestu tajnice, da nije imala privatnu firmu niti obrt, kredit je sama otplatila, a sredstva kredita je utrošila u dovršetak kuće. Stoga, s obzirom na izloženo nedvojbeno proizlazi da je tužiteljica u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu imala status potrošača.

16.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. ZPP

16.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 155,00 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to jednokratna nagrada po Tbr.7.t.9. u visini od 50 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 15,00 EUR i presudu u iznosu od 15,00EUR

17.Na dosuđeni iznos troška tužiteljici pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

18.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 9.listopada 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić



UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku

koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

-punomoćniku tužitelja

-punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-6c118**

Kontrolni broj: **06db0-91b8d-7bca0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.